

МОНТОК

Никъла Харисън

Превод от английски език

Анелия Янева

Анишър

Анишър

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *Montauk*
Copyright © 2019 by Nicola Harrison
All rights reserved.

Превод Анелия Янева
Редактор Иванка Ангелова
Коректор Павлина Върбанова
Дизайн на корицата Златина Зарева

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Дедракс“ АД, София, 2019
Тираж: 1500 бр.
ISBN 978-954-27-2299-1

На Кристофер и Кристофер

*Южното разклонение на Лонг Айленд е като тънка
ръка, протегната от Ню Йорк към Атлантика.
А Монток, последната ивица земя, преди да опреш
океана, прилича на мамещ пръст, който те зове към
него чак до самия отвес на скалите и там вече няма
накъде, освен да се върнеш, откъдето си дошъл.*

1

Лятото на 1938 г.

Слязохме от влака и ни съпроводиха до чакащите коли – една за нас с Хари и една за куфарите, натъпкани до пръсване за дългите летни месеци напред. Вдигнах поглед към имението на хълма и тогава го видях за първи път – силует върху фона на оранжевото зарево на свечеряващото се небе.

Докато пътувахме по тесния виещ се път, клонките на дърветата от двете страни се протягаха да се докоснат над главите ни като ръце на влюбени, които отчаяно искат да се стигнат; после пътят пред нас внезапно се откри и аз ахнах. Гледката беше също като в брошурата, но много по-мощна, по-величествена, по-великолепна от всичко, което можех да си представя – фасада в стил „Тюдор“ с кули и шпиллове, напомняща повече на голям и достолепен английски замък, отколкото на хотел в крайбрежно градче.

Хари сложи ръка на коляното ми и го стисна.

– Нали ти казах, че тук ще ти хареса.

– О, наистина беше прав, скъпи; вече започвам да се влюбвам в това място.

С нашия влак от града бяха пристигнали още няколко двойки

и след нас се точеше керван от автомобили. Минахме през дърворезбованите врати на централния вход и огледах величественото лоби, ширнало се сякаш на мили пред мен с масивните си открити греди, пода с каменни плочи и огромните камини. Почувствах се като гостенка в някой дворец.

– Господин и госпожа Бордо, добре дошли в хотелското имение „Монток“. Толкова се радваме, че ще летувате при нас – посрещна ни служителката на рецепцията. – Виждам, че сте тук за първи път.

– Всъщност за първи път изобщо в Монток – отвърнах. – Наши приятели летуват тук от няколко години и чухме толкова хубави неща за мястото.

– То наистина е много посещавано. – Тя се усмихна мило, сякаш беше слязла от плакатите, с които рекламираха крайбрежното градче навсякъде из Манхатън. – Утре вечер е първото ни лятно соаре, ще бъде тук, в централното лоби.

– Не бихме го пропуснали, нали, Беатрис?

– В никакъв случай.

В другия край на помещението тихо свиреше джазов оркестър. Вече усещах как ритъмът на всичко наоколо започва да прониква в мен.

– Ще помоля иконома да се разпореда да разтоварят и разопаковат багажа ни, докато вечеряме – каза Хари.

– Разбира се. – Тя кимна, подаде ни ключовете и нареди да ни съпроводят до стаята.

За първи път стана дума за Монток на една вечеря в любимия ни италиански ресторант зад „Метрополитън опера“, преди двамата с Хари да отидем на театър. Седяхме на нашата маса под големия полилей и Хари изведнъж рязко затвори менюто. Каза,

че имал изненада за мен: да прекараме цялото лято в Монток, по-скоро аз. Хари щял да работи в града през седмицата, а през уикендите да идва при мен с новия експрес.

Отначало се възпротивих. Вече имахме уговорка да прекараме заедно три седмици в Провидънс, всичко беше уредено и аз с нетърпение очаквах нашата ваканция, само двамата, далеч от трескавия и нажежен град и постоянните служебни ангажименти на Хари.

– Отмени всичко. Тази година ще пробваме нещо различно – каза той и отпи от питието си. – Ще ни се отрази добре, Беатрис – промяна, ново начало. Ти самата каза, че имаме нужда от нещо такова, не помниш ли?

Хари беше прав, естествено. Наистина така казах. Той ми подаде брошурата и аз огледах илюстрацията на корицата: акцентът беше върху имението „Монток“, а долу се виждаха мъже и жени, които се различаха с риболов, игра на голф, стрелба с лък, плуване, тенис, езда. Някакъв мъж – или жена, не бях много сигурна – се носеше в летателен апарат. Изглежда, искаха да ни внушат, че няма невъзможни неща. В далечината, на самия нос на полуострова, гордо се извисяваше фарът, над който летяха чайки.

– И какво ще правя цяло лято? – попитах. – Повечето жени, които летуват там, имат деца, бавачки да им помагат и приятели с деца. Защо ми е на мен да летувам в Монток цели дванайсет седмици?!

– А защо ти е да си в града?

Бързият му отговор прозвуча рязко. Хрумна ми, че се държа по детински незряло, и усетих как бузите ми пламват.

– Ами мога пак да тръгна на работа – отвърнах тихо, въртейки столчето на чашата между пръстите си, от което по кремавата покривка се образуваха леки вълнички.

Хари обаче пак настоя, че това не било уместно за дама като мен.

– Вече го обсъдихме, Беатрис. Сега ти не си нито в колежа, нито си провинциално девойче. Сега си една Бордо и би трябвало да се гордееш. – Той се протегна през масата и сложи ръка върху моята. – Вече е моя работа да се грижа за теб, да те издържам; не ме лишавай от това право, любима.

Дълбоко в себе си имах колебания, че трябва да е така, но не можех да определя точно защо. Пак взех да разглеждам корицата на брошурата; всички на нея рееха поглед някак отнесено, сякаш се бяха затворили в свой собствен свят. От друга страна обаче, щеше да е голямо удоволствие да прекараме цяло лято там – кой би се отказал от нещо такова? Напрягаше ме единствено мисълта, че ще съм далече от съпруга си четири нощи седмично. Някакво тъничко гласче в главата ми нареждаше, че такова положение е доста рисковано; изведнъж се оказа, че само за това мисля.

През първата ни вечер в имението „Монток“ отидохме в техния рибен ресторант. Таваните бяха високи и из въздуха се носеше смях, тракане на посуда и звън на чаши с вино, което ме караше с вълнение да предвкусвам предстоящите изживявания.

– Хайде утре да се разходим из градчето, Хари. Може да наемем и лодка, ще е забавно, нали?

– Не точно утре, мила. Утре съм на турнир по стрелба с лък, не помниш ли?

– О! – въздъгнах и взех да разучавам менюто. Местен улов на писия, раиран костур, омари. – Знаеш ли, като се замисля, се сещам, че брат ми говореше за Монток още преди години.

– Откъде накъде ще знае за Монток? Допреди няколко години градчето изобщо не беше популярно.

– Спомням си, че разправяше за малко рибарско селище в самия край на Лонг Айленд и как му се искало да дойде за костур някой път. – Зарях поглед през прозореца, гърдите ме стегнаха само при споменаването на брат ми.

Загледах се във възрастния сервитьор, който се мъчеше да

отвори прозореца в дъното с изглед към нощното небе. Прищя ми се да стана и да му помогна. Той най-накрая се справи и аз с облекчение поех прохладния и свеж океански въздух, който обляхна голите ми ръце.

– Скъпа, нямам представа защо отвори дума за брат си, всеки път се разстройваш – смъмри ме Хенри.

А в следващия момент вече енергично махаше на една току-що влязла в ресторанта двойка, настоявайки да се присъединят към нас.

– Това са доктор Сандърс и съпругата му – прошепна ми, докато те вървяха към нас. – Той познава доста народ.

За управителя на ресторанта и един от сервитьорите се оказа истинско изпитание да примъкнат още една маса, за да седнем заедно; не бях съвсем сигурна, че другата двойка споделя ентузиазма на Хари за това разместване, но той не даваше и дума да се издума.

– Е, какво ще кажете за мястото? – подхвана д-р Сандърс, когато вече всички бяхме настанени. – Бива си го, нали?

– Изглежда прекрасно – отвърнах, – макар все още да не сме го проучили изцяло – току-що пристигаме.

– Ние летувахме тук миналата година – обади се госпожа Сандърс, докосвайки ръката ми. – Плувният басейн е прекрасен. През повечето време ще сте край него, убедена съм, но само почакайте да видите плажа и крайбрежната алея – простират се на повече от половин миля покрай океана. О, яхтклубът също, наистина е перфектен – чудно място за бягство извън града.

– Явно сме истински късметлии – казах.

Хари запали цигара.

– Вложихте ли вече някакви пари в това градче, Док?

– Още не, но го обмислям. Вече имаме няколко имота в Маями, затова не знам дали е разумно да инвестирам във всяко начинание на Фишър. Чух обаче, че вие действате със замах –

впечатлен съм.

– Както вървят нещата – снижи глас Хари, – точно сега е време да се купува.

Д-р Сандърс кимна. Опитах да уловя погледа на Хари, за да ме включа и мен в разговора, но той се беше втреничил в чашата с картини, разклати я, после гаврътна остатъка на един дъх.

Качихме се в стаята и аз тръгнах да обикалям. Взех да разтварям шкафовете и чекмеджетата едно по едно, възхищавайки се на отношението дори към най-малкия детайл: ръчно резбовани дръжки на чекмеджетата, поръбени с дантела чаршафи.

Хари приседна на ръба на леглото и взе да си развързва обувките.

– Не искам да си тръгваш в неделя – казах. – Ще ми липсваш.

Хари въздъхна.

– Ами ако ми стане самотно? – продължих.

– Беатрис, един ден ще родиш и ще си толкова заета, че вече няма да имаш тоя лукс да разполагаш със свободно време за почивка.

Кимнах със сериозно изражение. Опитвах се някак да поддържам надеждата, че един ден, в съвсем близко бъдеще, двамата ще бъдем благословени с рожба, но пак ме връхлетя онзи отдавнашен страх и въпросът защо това не е станало досега. Самата мисъл да съм сред тия жени на плажа и край басейна по цяла седмица, да уча децата им на тенис и как да строят пясъчни замъци, ме изпълаваше с меланхолия. Най-вероятно ще съм единствената в детеродна възраст без дете, за което да се грижи, и всички ще разпитват защо още не съм забременяла. Стомахът ми се сви на топка и изведнъж установих, че трудно преглъщам.

– Но аз още не съм станала майка, Хари.

– Тогава ще се сприятелиш с останалите жени. Ще е добре за бизнеса. Ти ще завържеш нови познанства тук, а като се върнем в града и започнат да ни канят на вечери, аз на свой ред ще мога да

разширя деловите си контакти.

– Не ми се вярва моите нови познанства да помогнат за бизнеса ти.

Той сви рамене.

– Майка ми и баща ми действат като партньори и им се получава дяволски добре.

От самото споменаване на майка му ме побиха леки тръпки – така и не успях да се впиша в семейство Бордо и те също като мен си даваха ясна сметка за това.

Ние, естествено, ходехме по разни вечери и самите ние канехме гости, а аз се стараех да играя ролята на идеалната съпруга, но идеята, че двамата с Хари може да сме нещо повече от съпругеска двойка, беше завладяваща – мисълта, че мога някак да допринеса за бизнеса му, ми връщаше усещането за цел и посока, което изгубих след сватбата. Завъртях халката около пръста си.

– Я ми кажи, Хари, какви бяха тия приказки пред д-р Сандърс, че трябвало да се купува в Монток и сега бил точният момент?

– Нищо, за което да се притесняваш.

– Не, мен наистина ме интересува. Щом искаш да съм съпричастна на твоя бизнес, тогава трябва да знам.

Той си свали сакото и откопча тирантите.

– Виж, Беатрис, нямах намерение да ти казвам, поне докато не събера достатъчно сведения, но аз и още неколцина много сериозно обмисляме да инвестираме тук.

– Наистина? Но ти почти нищо не си видял. Затова ли толкова държеше да дойдем – заради инвестицията?

– Това не е шега работа, Беатрис. Може да се окаже златна мина, ако правилно си изиграем картите.

– Кой е тоя Фишър, дето го спомена?

– Запознахме се на конните надбягвания миналото лято.

– Не го помня.

– Може. Един такъв изтупан, малко странна птица. Карл

Фишър, носи се доста ексцентрично. Когато Адмирал спечели Тройната корона, всички танцувахме на тревата до малките часове.

– Помня оная нощ, но не си спомням да съм се запознавала с някой си Карл Фишър.

– Няма значение. Той обаче е човекът, който превърна хиляди акри мангрови блата в това, което е днес Маями Бийч. Преди да им хвърли око, тия земи пустееха и бяха непродаваеми, а ето че сега натрупа истинско състояние от тях.

Седнах до него на леглото.

– Фишър успя да убеди целия Източен бряг, че Маями е най-страхотното място в Америка, където да прекараш зимата, и беше прав. След Маями се насочи към Монток. Същият случай – тук нямаше нищо, глуха провинция с добитък, който пасе по хълмовете, и рибарски селца.

– Значи негови са ония плакати, дето са разлепени из цял Ню Йорк – „Монток през лятото, Маями през зимата“? – попитах. – Явно иска заможните нюйоркчани да си харчат парите на негова територия.

– Точно така. Доведе строителите си от Маями и построи своята мечта – яхтклуб, къпалня, игрище за поло и голф, естествено, първокачествени ловни терени, ранчо и накрая имението „Монток“ в центъра на всичко това – замък с двеста стаи на брега на морето.

– Сигурно е така – разсмях се аз.

– Има покрити тенис кортове, плажен клуб и фантастичен плувен басейн с изглед към брега – нали чу как госпожа Сандърс се прехласва по него.

– Ти дори не умееш да плуваш – подметнах аз и това прозвуча по-остро, отколкото възнамерявах.

Хари се изправи и тръгна към банята.

– Вярно, но ти пък можеш.

– Скъпи, всичко това звучи адски вълнуващо. Нямам търпение да огледам наоколо и изобщо не искам да ти противореча – провикнах се през затворената врата, – но явно не е останало много за инвестиране, щом като господин Фишър си е свършил работата.

– Е, точно там е въпросът. – Хари подаде глава през вратата с щръкнала от устата четка за зъби.

– Кой въпрос?

– Той е отхвърлил доста работа, но все още има някои недовършени неща. Фишър е проектирал и построил този бляскав луксозен курорт, но сега е разорен.

– Разорен?

– Разорен, разорен, разорен. – Широко усмихнат, Хари три пъти шумно удари с длан по вратата, за да подчертае думите си. Обърна се и го чух да плюе в умивалника, после пак се появи, внезапно развеселен. – Помниш ли урагана, който удари Маями? Изравни го със земята и се наложи всичко да бъде възстановявано почти от нулата, което костваше на Фишър цяло състояние – продължи ухилен Хари. – Вече беше загубил много пари на борсата, а останалото вложи в Монток.

– Значи ти и твоите приятелчета просто ще налетите и ще разграбите всичко?

– Беатрис, не схващаш ли за какво говоря? Фишър има нужда от хора като мен да дойдат тук и да го спасят, за да не загъне окончателно. Ние ще помогнем. А ти, скъпа моя, ще си ми само от полза, като останеш тук цяло лято и опознаеш Монток. Занапред може да прекарваме доста време по тия места; за мен е важно тук да ти хареса. – Той взе лицето ми в шепи и ме целуна. – Искам да си до мен в това, Беатрис, по всякакъв начин; ще го направим ли заради мен?

За първи път от години го чувах да ми говори така – не се беше случвало от времето, когато компанията си стъпи на крака-

та и той имаше големи планове за нас.

– Да. – Усмихнах се. Вероятно Хари имаше право; може би в края на краищата Монток щеше да се окаже добро място за нас.

Нещо в начина, по който Хари ми говореше през оная първа вечер в Монток, ми вдъхна надежда. С него бяхме женени от пет години, но последните една-две се оказаха нелеки. Усещах как той се отдръпва, отчуждава се, виждах как погледът му блуждае. Но оная вечер сякаш искаше да се върне при мен изцяло. Сякаш отново искаше да бъде важна част от живота му и между двамата пак да бъде като в началото след сватбата, когато като че ли нищо друго нямаше значение, освен нас двамата. Отново бяхме влюбени. Чувствах го толкова осезателно, че бях готова на всичко, което той предложи.

За първи път от месеци се радвах на цялото му внимание и бях сигурна, че нещо между нас се е променило за добро. Онази нощ заспах в прегръдките му, убеждавайки себе си, че сме обърнали нова страница. Вкопчих се в тоя шанс за промяна, колкото и нищожна да беше тя – ново място за летуване, ново партньорство; нещо, каквото и да е, само да е различно от последната ни година брак, през която непрекъснато имах усещането, че той ми се изплъзва. Ново начало, мислех си. Надявах се.

2

Спуснах по тялото си убийствената копринена рокля в кралскосиньо – елегантна, дълга до земята, силно вталена около кръста, с буфан ръкав и дръзко изрязан дълбок гръб. Тя беше най-красивата от всички, които бях взела за лятото. Аз също се чувствах красива, когато пуснах ключа от стаята в коктейлната си чантичка, сплетох пръсти с пръстите на Хари и заслizaх по стълбището на „Монток“. Хари – красив, гладко избръснат, в новия си костюм на тънко райе с жилетка. Почувствах как всички погледи се приковават в нас, когато влязохме в салона.

Докато си проправяхме път през навалищата, усетих как във въздуха се носи вълнение заради първото парти на сезона – на него щеше да се види с кого предстои да прекараме следващите три месеца в Монток. Ръцете бяха покрити с лунички, а скулите – целунати от слънцето през първите няколко уикенда на открито; всички бяха жадни за общуване и барманът се трудеше здравата, докато гостите отпиваха шампанско и бъбреха, сякаш току-що се бяха пробудили след дълъг зимен сън. Мярнах няколко познати лица от града. Хора от същите кръгове на висшето общество, в които се движеха Хари и неговите бизнес партньори, щяха да са тук през лятото заедно с други любопитни, подминаващи Про-

видънс и Нюпорт за сезона или пък пристигнали чак от Маями, за да разберат за какво е цялата тая шумотевица.

Джазовият оркестър свиреше в централното лоби, но все още никой не танцуваше. По някое време Хари съзря Кларк и жена му Доли, които познавахме от града, и двамата тръгнахме към тях, хванати за ръце.

– Привет, старче – поздрави Хари, тупвайки Кларк по гърба. – Дочух, че днес си се представил добре на турнира по стрелба с лък.

– Доста съм ръждясал вече – отвърна Кларк. – Ако искаш и ти да се включиш, утре заран, рано-рано, с още няколко души смятаме да се поупражняваме.

– С удоволствие. Кларк, помниш ли жена ми Беатрис?

– Разбира се – каза той. – Колко хубаво е пак да се видим. Може би вие, дами, ще викате за нас на турнира по поло утре следобед.

И той кимна към жена си Доли, която леко сви рамене.

– Може би – отвърна тя в мига, в който аз казах: „Разбира се“.

Доли също беше учила в колежа „Васар“, само че няколко години преди мен. На възраст беше по-близо до Хари, но двете с нея истински си допаднахме и се разбирахме добре. Всъщност тя си беше жива легенда – заради бурната си популярност в обществото и активната си дейност в защита на правата на жените, особено в прокарването на идеята за образование на младите момичета. Навремето момчетата до едно я харесваха, пък и тя винаги носеше най-красивите шапки.

Започнаха да разнасят ордъворите и лобито взе да гъмжи от гости на хотела, облечени в най-ослепителните си тоалети; всички гордо кръжаха наоколо, носеше се възбудено бръмчене в предчувствие за предстоящото лято, а музиката се усили и певицата зае мястото си на подиума. Безупречната ѝ кожа имаше цвят на полиран карамел, косата ѝ беше прибрана високо на главата, а

гъстите черни къдри покорно стояха на място. Тя започна с песен на Били Холидей – „Ще заключа сърцето си“. Взех да поклащам хълбоци в ритъма. Обичах тази песен, а това момиче умееше да пее. Красивият ѝ глас преливаше в мен, както и дългите тонове на тропмета. Когато изпя и последната нота, а саксофонът пое жизнерадостно соло, няколко двойки затанцуваха суинг.

– Хайде, Хари – казах и го дръпнах за ръката към дансинга. – Давай да се поразкършим.

От месеци не бяхме танцували заедно. Хари беше много по-добър в традиционните стилове, отколкото в суинга, но на мен ми се искаше да се раздвижа, пък и винаги се чувствах някак по-близо до него след един тур по дансинга. Докато той ме водеше в устрема на танца, страните ми поруменияха, от прибраната с фиби коса наизскачаха непокорни кичури, а усмивката ми стана волна и широка. По едно време обаче мярнах напрегнатото му изражение и щом усетих, че не се наслаждава на танца като мен, ми се прииска веднага да спра. Когато песента свърши, двамата напуснахме дансинга и се върнахме при Доли и Кларк.

– Толкова сте млади и чаровни – посрещна ни Доли. – Изглеждахте приказно.

– Не и аз – отвърна Хари и махна на сервитьора да му донесе питие. – От тия танци ще ми се увреди гръбнакът.

– О, Хари, ти беше прекрасен – казах, преплитайки пръсти в неговите в желанието си да го окуража.

– Какво ще кажеш, Кларк, защо не оставим стрелбата с лък за по-нататък и не се включим в лова на лисици утре заран... Не съм ходил още от Бостън миналия декември. – Той грабна чаша martini от подноса на преминаващия келнер.

Доли извъртя очи към тавана.

– Е, господа, ако ни извините, двете с Беатрис ще излезем да се насладим на гледката. – Доли сложи натежалата си от диаманти ръка върху моята и ме поведе през фойето. – Дано не възразя-

ваш, скъпа, но от разговори за лов на дребни животинки направо ми се обръща стомахът.

– Не проумявам тази страст – съгласих се.

Доли беше с гъста тъмна коса и дори в този първи летен уикенд вече имаше златист загар като някоя европейка. При вида на високите скули и сочните устни човек лесно можеше да разбере защо мъжът ѝ се е влюбил в нея. Изтънчена и елегантна, тя се носеше по начин, на който се възхищавах, даже мъничко завиждах; в нея имаше някаква притегателна сила, която не успявах точно да определя. Дали беше заради нейната женственост, дали заради увереността ѝ, а може би заради съчетанието от двете, което беше рядко срещано.

– Как върви бизнесът с шапките? – попитах.

Баща ѝ беше известен производител на шапки в града, а наскоро и тя беше представила своя собствена колекция.

– Отлично – отвърна Доли. – Трябва да дойдеш във фабриката някой ден, може да направим за теб нещо специално.

– С удоволствие – казах.

Отървали се от досадните разговори за лов и стрелба, двете се настанихме в шезлонгите отвън, които гледаха към поляната на имението „Монток“ и дори отвъд, чак до Лонгайлъндския проток. Запалихме по цигара и Доли се изтегна на меките възглавници, кръстосвайки крака като някоя филмова звезда. Макар да се намирахме на три хиляди мили източно от Лос Анджелис, холивудският блясък сякаш цареше навсякъде около нас.

Някъде зад нас се разнесе мелодията на „Сърце и душа“ и аз се огледах за Хари, но той беше с гръб към мен и говореше с непозната жена в прасковена вечерна рокля. Доли май изобщо не се интересуваше от партито и изглежда, ѝ стигаше да гледа залеза само в моята компания, макар че останалите гости все спираха да я поздравяват. Тя ме представи на свои приятели от Провидънс, където двамата с мъжът ѝ бяха летували, преди Монток да ста-

не моден курорт. После дойде и Хари, приближавайки ме откъм гърба на шезлонга.

– Как си, скъпа? – попита. Приведе се, обгърна раменете ми и ме целуна по бузата. – Дами, да ви донеса ли по още едно питие? – Моето шампанско беше едва преполовено, но той го взе и ми подаде пълната чаша, която носеше. – Изглеждаш толкова красива тази вечер – прошепна. Казваше го всеки път, когато се канеше да излезне.

– Благодаря – отвърнах, усещайки пристъп на разочарование.

Знам, че беше глупаво и себично, но ми се щеше той да остане. Не исках да го погълне някоя салонна игра, а да стои до мен и да ме представи на част от съпругите на своите приятели, за да имам поне неколцина познати, преди да се върне в града за работната седмица. Исках да се поизфука с мен тоя първи уикенд от лятото; надявах се да е горд и да се чувства щастлив, задето сме заедно. Надявах се да се качим заедно в стаята след края на партито; хранех надежда да продължа да усещам близостта му дори след като се върне в града. Нали всичко вече трябваше да бъде различно. Само дето не ми изглеждаше да е така.

– Ще поиграя карти с господата – каза той. – Но ще се върна навреме, за да те завъртя още веднъж по дансинга. Тоя път може да е фокстрот, за да съм на ниво.

Лицето му беше близо до моето, с опрени до ухото устни и не би могъл да види изражението ми, но изглежда, усети, че усмивката ми угасна и бузите ми се отпуснаха. Познавах го. Единият час щеше да се разтегне до три или четири и аз щях вече да съм заспала, когато се качи в стаята.

– Нямах нищо против, нали, скъпа? Просто не съм се виждал с някои приятели още от зимата.

– Разбира се – отвърнах и пак се усмихнах, за да го уверя, че наистина нямам нищо против. – Върви да се позабавляваш и спечели малко пари. Аз тъкмо се канех да видя какво предлагат на

бюфета.

Той ме целуна по бузата и ме остави. Не се обърнах, нито го проследих с поглед, но чувах как стъпките му се отдалечават.

Защо не си сложих бежовия шифон, помислих си. Трябваше да оставя кралското синьо за някой друг случай.

Искахме да си родим бебе колкото може по-скоро. Като младоженци двамата с Хари не можехме да се откъснем един от друг. Това така или иначе си беше в реда на нещата, но стремежът да забременея ни даваше допълнителен стимул, превърна се в наша споделена тайна, известна само на нас. Вечер, насядали около масата с още десетина наши гости, се изпивахме с поглед, а щом те си тръгнаха, се втурвахме към спалнята. Хари ми свличаше дрехите и разкъсваше бельото ми още преди да сме стигнали до леглото. Толкова голямо и неотложно беше нашето щение. Понякога след това, докато лежахме редом със смачканите в единия край на леглото чаршафи – аз, отпуснала глава на гърдите на Хари, а той от време на време ми подава да си дръпна от цигарата му, – се питах дали бях готова цялата тази страст и отчаян глад един за друг да утихнат един ден, а аз да се превърна в улегнала жена, в матрона. Исках дете, но желяех и Хари. Имах още време. Оженихме се, когато бях още на двацет и две, но Хари беше вече на трийсет. Искахме две деца, може би три, а Хари беше категоричен, че не иска да бъде възрастен баща. Всеки месец чаках да се случи, но всеки месец менструацията ми идваше точно като по часовник.

Някъде година след сватбата лекарят ни даде график, към който да се придържаме – в него бяха отбелязани дните, когато трябваше да се „насладим“ един на друг. Той наричаше това календарен метод – нов научен подход, чрез който да се определи

вероятността за моето зачеване според периода на менструацията. Каза, че методът е експериментален, но ние трябвало да сме оптимисти. И двамата с Хари се чувствахме неловко, притеснявахме се, графикът ни сковаваше. Случваше се той дори да не успее да се възбуди в определените от д-р Ломбарди дни. Аз започнах да се чувствам нежелана, той – разочарован, и цялото това нещо взе да прилича на дяволски научен експеримент, който се е провалил. Изобщо престанахме да говорим за дете. Вече жадувах деня, когато ще се сдобия с бебе; тогава всичко това щеше да приключи, задачата на Хари щеше да бъде изпълнена и щяхме да имаме нова цел, нов живот, на който да се наслаждаваме. И все чаках ли, чаках.

3

Жените се бяха струпали на перона и неистово махаха за довиждане, докато влакът потегляше от гарата. „Ще ми липсваш, скъпи“, провикна се една. „Връщай се по-скоро, любими“, каза друга, а останалите прашаха въздушни целувки към вече затворените стъкла на прозорците на десетина метра от нас.

Всичките до една бяха натъкмени като кукли, с любящи и предани изражения, вперили прощални погледи подир съпрузите си, които заминаваха обратно към града след този първи летен уикенд и нямаше да се върнат цели четири дни. Това тяхно поведение изглеждаше малко неестествено и прекалено пламенно, ала въпреки това аз също се включих в общата суматоха, махайки неистово и дълго след като влакът беше напуснал гарата.

Гледах подире му чак докато се превърна в малка точица в далечината, а щом се скри от погледа ми, ме прониза внезапна паника. Огледах чуждите лица около себе си. Не познавах почти никого в Монток; бракът ми не вървеше по очаквания ред. Какво, за бога, правех тук?!

– Ехоо, хайде към „Морско конче“! – изгука някой в тълпата.

В бюлетина на „Монток“ имаше съобщение, че след замина-

ването на господата жените се събират на коктейл в близкото „Морско конче“, където ще се проведе първата за сезона среща на тема „Обзор на седмицата“. Щеше да я ръководи Джини Барнс, секретар на нийоркската Младежка лига. Имах впечатлението, че тия следобедни срещи щяха да станат нещо като традиция и да се провеждат редовно. Изпитвах нуждата да се запозная с някои от останалите жени, за да не се чувствам като аутсайдер. Освен това исках час по-скоро да завържа нови приятелства, след като така или иначе щяхме да споделяме компанията си цяло лято. Пък и няха търпение да установя нови връзки, за които да докладвам после на Хари. Едновременно с това обаче имах чувството, че след като цял уикенд играх ролята на идеалната съпруга в един идеален брак, сега част от мен жадуваше да прекара вечерта в уединение. За миг се изкуших незабелязано да се прибера в „Монток“. След като Хари най-сетне си беше заминал, вече можех да се заема с новата книга на Вирджиния Улф. Според него не трябваше да чета тия „феминистки глупости“, затова цял уикенд я крих под леглото.

Признавам, обикновено изцяло се потапям в книгата, която чета. Преди Улф бях запленена от любовния роман „Ребека“ на Дафни дю Морие, а по-преди – от убийствата и скандалите в романа на Рейчъл Фийлд „Всичко това и на небето също“. Прекарвах часове наред, потънала в техните светове – очароваше ме най-вече онова, което беше най-далече от порядъчното и благо-разумно поведение на нашето манхатънско обкръжение.

– Беатрис, скъпа, оттук направо отиваме на сбирката. – Оказа се Джини. Тук всяка от нас беше „скъпа“. Тя и групата от двайсетина жени тръгнаха наляво, докато аз се канех да поема надясно, към имението на хълма. – Нямам търпение да чуя мнението ти за нашите планове за сряда следобед.

– О, аз пък си мислех, че се събираме в имението „Монток“ – излъгах.

– И какво, щеше да се върнеш пеша? – Тя се разсмя.

– Едва ли – отвърнах, макар че бих се насладила на петнайсетминутната разходка в свежия прохладен въздух на ранната привечер.

– Разбира се, че не – каза тя. – Уредила съм хотелският рейс да ни вземе всички след няколко часа, след като обсъдим графика със светски събития.

– Чудесно. – Смених посоката и я хванах под ръка, подчинявайки се на недвусмисленото ѝ предложение – стоеше с ръка на кръста, а лакътят ѝ сочеше към мен.

– На сбирката седни близо до мен – прошушна тя, сякаш ми доверяваше голяма тайна. – От известно време имам грижата за светските събития. Може да научиш от мен това-онова.

– Разбира се. Хари определено желае и аз да се включа.

– Малко преди началото на лятото организирах приказен обяд в къщата музей на Фрик и частен тур из залите с колекциите на изкуство. Следващия път и ти трябва да дойдеш.

– Ще се радвам, благодаря.

– Повече от ясно е, че не е толкова просто да се организира частна обиколка из залите и обяд за избрани в градината на къщата музей; човек трябва да познава определени хора. Бащата на съпруга ми е познавал доста добре Хенри Клей Фрик, преди да се спомине. Ето защо ние, естествено, сме много близки с тази фамилия.

Макар да не я познавах отблизо, вече усещах, че никой не би искал Джини Барнс да му е враг. Тя и съпругът ѝ Сесил се появяваха в светските хроники почти всяка седмица. Според мъвата живееха във великолепна пететажна сграда от червеникавокафяв пясъчник в „Горен Уест Сайд“ в Ню Йорк и държаха три надомни бавачки за трите си деца, които се грижеха постоянно за потомството на Джини. В Монток бях виждала само една от тях, но и трите бяха настанени в едно от таванските помещения

на Менор.

Също така бях чула, че Джини имала някакви пререкания с президента на Младежката лига и сега отчаяно се опитвала да докаже на всички колко е ценна на този престижен пост. В Манхатън се отнасяха с ръководството на Младежката лига като с филмови звезди – хората в него бяха канени на най-бляскавите соарета в града.

Джини несъмнено беше жена с огромно влияние – успехът ѝ в обществото се дължеше на това да представя едни на други своите познати и да печели облаги от постигнатите с нейно съдействие приятелства или възход в обществото. Определено щеше да е от полза да спечеля благоволенieto ѝ.

Понякога копнеех за искрено и сърдечно приятелство като онова, което имах с момичетата в моята родна Пенсилвания. Странно е колко често се оказва, че връзките от младостта, през онзи кратък промеждутък между девичеството и женствеността, най-много ни липсват. По онова време и с ония момичета аз се чувствах истинска и вярна на себе си, сякаш тъкмо те ме познаваха най-отблизо. Сега, навлязла вече в зрелостта, ми се щеше да мога да разговарям с тях за живота и за брака; да ги попитам дали някога са имали усещането, че съпрузите им се отчуждават от тях; да им поискам съвет какво да направя, та Хари да се почувства желан и необходим. Но когато Чарли, моят единствен брат, почина, аз се отчуждих от старите си приятели, затворих се в себе си и в скръбта, прекратих някогашни и нови познанства, защото не знаех как да тъгувам; имах чувството, че това е време за околните, и се отдръпнах от всички с изключение на моето семейство.

В Ню Йорк обкръжението ми до голяма степен се състоеше

от съпругите на приятели на Хари. Макар тези жени да се държаха мило и любезно, скоро ми стана ясно, че не мога да им се доверя. След сватбата престанах да работя и вече ми беше трудно да завързвам лични приятелства, да откривам хора, с които бих могла да съм откровена и които да са ми близки по душа; хора, за които преуспяването в обществото не е единствена цел. Част от мен се надяваше, че престоят в Монток през лятото донякъде ще ми помогне да тръгна по свой собствен път и да срещна нови приятели, а не да съм толкова зависима от обкръжението на Хари. В същото време обаче бях въодушевена от възможността да завържа познанства, които щяха да са му полезни и които биха помогнали на нас двамата да успеем в бизнеса.

„Морско конче“ се оказа малък коктейлбар с червени стени и столове с тапицерия на цветя. Хората се отбиваха тук да пийнат по нещо, докато чакат идването на влака. Доли улови погледа ми и кимна да отида при нея на бара. Изглеждаше великолепно във вталената си карирана рокля, подходящо по цвят сако с колан и игриво килната на една страна шапка в електриковосиньо. В една от чупките на шапката беше пъхнала голяма китка пурпурни хортензии, които най-вероятно беше набрала от храста пред хотела. Възхищавах се на способността ѝ винаги да бъде елегантна без някакви видими усилия – за разлика от Джини, която изглеждаше така, все едно е прекарала по-голяма част от следобедата в опити да натика отпуснатия си след раждането корем в прекалено тясната рокля. Защо да не оставиш тялото си лека-полека да се възстанови след такова коренно преобразуващо преживяване, мислех си, вместо да го насилваш незабавно да се върне в старата форма. Аз, естествено, няхах никаква представа как всъщност се променя тялото след раждането на дете; можех единствено да гадая.

Поръчах си коктейл джинфиз, а Доли – ментов джулеп. Тя пресуши чашата за по-малко от пет минути и си поръча нов кок-

тейл. Когато Джини взе да почуква с вилица по чашата си, всички места около дългата маса вече бяха заети и двете с Доли се оказахме прави в самия ѝ край, близо до вратата, до някаква жена, която се представи като Мартин. Джини ми хвърли бегъл поглед, изпълнен с разочарование. Взех да пристъпвам смутено от крак на крак и затърсих с поглед място близо до нея, но нямаше нито един свободен стол. Доли се беше подпряла на стената и изглеждаше напълно спокойна, така че опитах и аз да наподобя нейната непринуденост.

– Дами, надявам се, че всяка вече се е сдобила с коктейл и че сте успели да се опознаете. – Джини най-сетне престана да почуква с вилицата о чашата и я остави на масата пред себе си. – Сега, след като всички заеха местата си, нека пристъпим към работа. Нека се заемем с графика на вълнуващите събития през идната седмица. Утре се събираме в десет сутринта на голямата поляна при „Гърнис Ин“ за игра на крикет. Непосредствено след това има обяд, чиято домакиня е Мери Ван де Куп. На него ще събираме дарения в подкрепа на благотворителната кауза на Тейл Уагърс. – И тя продължи нататък, изреждайки планираните за идната седмица събития. – В сряда следобед съм организираща урок по стрелба с лък. – Около масата се разнесоха възгласи и Джини плесна с ръце. – Е – каза тя, – не виждам защо цялото забавление трябва да е само за мъжете.

– А къде останаха почивката и отдихът? – обърна се с шепот Доли към нас двете с Мартин. – Не сме ли дошли точно за това?

– Явно не, ако питате Джини – отвърна Мартин.

– Е – каза Доли, – щом не го е включила нито в нашия график, нито в своя, ще трябва, да ме прости господ, поне да се погрижи за собствените си деца.

Трите се разкискахме като гимназистки на последния чин.

– Имате ли да добавите нещо, дами? – обърна се към нас Джини.

– Не – смънках и поклатих глава.

– Аз обаче имам – обади се Доли, изправи се и още по-дръзко килна шапката си. – Дами, искам да напомня, че след няколко седмици в хотела ще има ревю на моята колекция от шапки. На него може да направите поръчки за есента. Ще има и разпродажба на някои от летните модели.

– Чудесно, Доли. Ще имам грижата да го включа в графика. И така, сега нека обсъдим благотворителния маскен бал по случай края на лятото. Наясно съм, че сезонът едва сега започва, но ще приключи още преди да сте усетили, пък и трябва да изберем комитет за събирането на дарения.

– Това пък какво е? – погледнах Доли.

– Да, Беатрис? – извиси глас Джини. – Въпросите може да задавате директно на мен.

– О! – Всички погледи се вторачиха в мен. – Тъкмо питах за благотворителния бал.

– Ама разбира се, за малко да забравя – възкликна Джини. – За онези, които идват в Монток за първи път, пояснявам: благотворителният маскен бал по случай края на лятото е шуро и страшно забавно събитие. Провежда се в почивните дни по случай Деня на труда и всеки от нас кани по един местен жител на Монток, за чието присъствие плаща такса.

Направо ме хвана срам заради начина, по който Джини просветли нас, новодошлите в Монток, сякаш това място ѝ принадлежеше по право, и то само защото и преди беше идвала да летува тук.

– Обикновено се получава доста разнородна компания. Балът е чудесна възможност да покажем благодарност към местните, задето са се погрижили летуването ни да мине приятно – продължи Джини. – Като започнем от портиерите в хотела, спасителите на плажа, та стигнем до треньорите по тенис. – Тя запърха с клепки, което предизвика откъслечен смях сред нейните слу-

шателки.

– Трябва да сформираме комитет, който да отговаря за костюмите, така че всеки на бала да има маска – тъкмо това е най-забавната част. За местните ще трябва да потърсим някакво не много скъпо решение, естествено, но съм убедена, че мнозина от нас ще поръчат костюмите и маските си в града.

– Маските ще са подарък от мен – обади се Доли и вдигна ръка. – Няма нужда от цял комитет. Ще поръчам да ги изработят в нашата фабрика и ще наредя да ги доставят.

– Прекрасно – откликна Джини. – Но ще ми е неприятно да се натовариш с толкова много грижи. Може би не е необходимо да си правиш целия този труд, само и само местните да имат елегантни маски.

– Не, ще имам грижата всички да са с великолепни маски. Така ще е много по-лесно. – Доли отпи от ментовия си джулеп и с това въпросът беше приключен.

Джини за кратко изпадна в неловко двоумене, после премина към въпроса за избор на комитет по събирането на средства.

– Клариса, ние двете с теб ще отговаряме за даренията. Ако някой е против, нека вдигне ръка. Няма? Добре, продължаваме нататък. – И с това въпросът беше приключен. – Мой дълг като секретар на Младежката лига в Манхатън е да поддържам нашата благотворителна и доброволческа дейност дори когато сме във ваканция, за да продължим да изпълняваме мисията си – да впрягаме в добри каузи щедро предоставените ни възможности и да обогатяваме живота на нашите членове, като подобрим съществуването на онези, които не са имали нашия късмет.

– Тя наистина дава мило и драго да успее на изборите за президент на лигата тая есен – прошепна Доли малко по-силно от необходимото в ухото ми. – Вече четвърта година поред я пропускат. Тоя път също няма начин да спечели. На всеки е ясно, че го прави само заради слава и обществен престиж – иначе хич не

я е грижа за ония, които не са имали нашия късмет.

Мартин се разсмя, а аз се вцепених от ужас някой да не е дочул казаното от Доли.

Скоро жените взеха да си бърбрят и да сноват от група на група.